

at tilbagekalde tidligere udstykninger af ejerlejligheder – den såkaldte »indstykning«.

Venstre og det konservative folkeparti stemte altså ikke imod byfornyelsesloven, fordi de er imod byfornyelse. Tværtimod har man foreslået, at der gennemføres en mere realistisk byfornyelse og boligmodernisering ved hjælp af den eksisterende saneringslov.

Saneringsloven kan med mindre ændringer fungere som ramme om byfornyelsen. Det fremgår klart af saneringslovens formålsparagraf, at loven er andet og mere end en nedrivningslov. I de senere år er det gennem saneringsplaner i en række provinsbyer vist, at loven også i praksis kan anvendes som byfornyelseslov.

En realistisk byfornyelse skal efter forslagsstillerens opfattelse hvile på fem hovedprincipper:

- 1) Investering i byfornyelse skal holdes inden for den overordnede samfundsøkonomiske investeringsramme.
- 2) Byfornyesudgifterne skal belaste de offentlige kasser mindst muligt.
- 3) Lejerne skal også efter moderniseringen kunne blive boende i lejligheden.
- 4) Lejere og ejere i byfornyesområderne skal sikres en vidtgående indflydelse på byfornyes-

sens tempo, indhold og omfang.

- 5) Byfornyesen skal tilføjes et mere fremadrettet perspektiv, således at der undgås opsamling af et nyt fremtidigt byfornyesbehov.

Byfornyelse og samfundsøkonomi

Byfornyelse og boligmodernisering skal ses i en større samfundsøkonomisk sammenhæng.

Det er en central målsætning for venstre og det konservative folkeparti, at der i løbet af en årrække bliver tilvejebragt balance, og helst overskud, på betalingsbalancen.

Det kræver bl. a., at der sker en udvidelse af produktionskapaciteten i de erhverv, som eksporterer til udlandet. Der skal investeres i flere maskiner og produktionsbygninger, og beskæftigelsen skal forøges.

Hvis de ressourcer, der er til rådighed for det danske samfund, skal slå til, må hjemmemarkedssektoren derfor give slip på kapital og arbejdskraft, som til gengæld kan overføres til de valuta-skabende erhverv.

I investeringsredegørelsen fra 1976 blev der regnet på, hvordan de samlede ressourcer skulle anvendes, såfremt en målsætning om et lille overskud på betalingsbalancens varer og tjenester skulle realiseres i 1985. Regnestykket så således ud:

Eksempel på samfundsøkonomisk udviklingslinje.
Investeringsredegørelsen fra 1976

	1977	1981	1985
	pct.	pct.	pct.
Produktion	100	100	100
<i>Anvendelse til:</i>			
Betalingsbalancen	÷ 1	2	5
Forbrug (privat og offentligt)	74	70	65
Investeringer			
– offentlige	6	6	5
– private	21	22	25
Heraf bolig	4	3	3

Anm.: Det tilsyneladende 5 pct.s-overskud på betalingsbalancen i 1985 er ikke et reelt overskud, dels på grund af rentebetalingerne, dels på grund af bytteforholdsforringelsen.

Det fremgår tydeligt af tabellen, at det økonomiske balanceproblem kun kan løses, såfremt en stadig mindre del af produktionen beslaglægges til privat og offentligt forbrug samt investeringer i boliger og offentlige anlæg. Til gengæld må de private erhvervsinvesteringer forøges kraftigt.

Siden investeringsredegørelsens fremkomst er det økonomiske balanceproblem blevet skærpet

yderligere. Det indebærer, at kravene til dæmpning af ressourceforbruget i hjemmemarkedssektoren er vokset.

For byggebranchen indebærer denne udvikling, at der må ske en forskydning i aktiviteten – bort fra boligbyggeri og offentlige anlæg og over til erhvervsbyggeri.